

## Arrest

nr. 49 644 van 15 oktober 2010  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 11 juni 2009 een asielaanvraag in.

Op 26 januari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 29 juni 2010 bij arrest nr. 45 546 beslist tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 augustus 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker gegeven. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“(…) de persoon die verklaart te heten O.E. (…)  
geboren te (…)  
en van nationaliteit te zijn : Nigeria(Bondsrepubl.)  
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Op 29 juni 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.*

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.(…)”*

Op 30 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

#### **2. Over de ontvankelijkheid**

2.1. Verweerder werpt een exceptie op wegens gebrek aan belang van het beroep tot nietigverklaring daar het *in casu* een bijlage 13quinquies betreft, die werd betekend met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit). Verweerder wijst op de gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit dit artikel, waardoor na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een nieuw bevel aan betrokkene ter kennis moet worden gebracht. Verweerder is dan ook de mening toegedaan dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering tot nietigverklaring die dan ook onontvankelijk is.

2.2. Verzoeker verwijst ter terechtzetting naar zijn inleidend verzoekschrift. Verzoeker zet in zijn inleidend verzoekschrift zijn belang aangaande zijn beroep tot nietigverklaring niet uiteen.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

*“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling*

*en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2."*

*Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt: "Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten."*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 januari 2010 een beslissing heeft genomen waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus is geweigerd. Het door verzoeker ingediende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissing van de commissaris-generaal wordt op 29 juni 2010 bij arrest nr. 45 546 verworpen. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker een administratief cassatieberoep binnen de beroepstermijn heeft ingediend bij de Raad van State en verzoeker vermeldt dit evenmin in zijn feitelijke uiteenzetting. Bijgevolg is de asielaanvraag van verzoeker definitief beslecht. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2010, wordt in toepassing van artikel 75, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker genomen.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op 29 juni 2010 het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verworpen en verzoeker verblijft illegaal in het Rijk vermits hij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit laatste wordt overigens niet betwist door verzoeker. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker niet als vluchteling is erkend en de subsidiaire beschermingsstatus hem werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring.

Waar verzoeker in de uiteenzetting van zijn middelen laat uitschijnen dat hij van oordeel is dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker kan worden gegeven zonder schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht nu hij ernstig ziek is en hij om deze reden heeft gevraagd geregulariseerd te worden en de mening is toegedaan dat verweerder zijn situatie niet heeft onderzocht en de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat zijn uiteenzetting geen afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen. Verwerende partij merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf pas op 30 augustus 2010 bij aangetekend schrijven heeft ingediend, aldus meer dan twee weken na de bestreden beslissing. Verweerder kon dan ook ten tijde van de bestreden beslissing geen rekening houden met de door verzoeker ingediende aanvraag 9ter, nu die op dat ogenblik nog onbestaande was.

Ten overvloede merkt de Raad op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf zelfs om medische redenen niet maakt dat een vreemdeling die zoals verzoeker illegaal in het Rijk verblijft over enig verblijfsrecht zou beschikken. Het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf doet geen rechten en plichten ontstaan en heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Een aanvraag om machtiging tot verblijf verhindert niet dat na het indienen ervan nog een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling kan worden gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 12 januari 2007, nr. 166 626). Niets verhindert verzoeker om een verlenging aan te vragen om medische redenen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers argument doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de staatssecretaris conform zijn gebonden bevoegdheid een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen. De verwerende partij werpt aldus terecht op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan belang.

### 3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN